

UZASADNIENIE

wyroku z 15 czerwca 2021 r.

W pozwie powód M. D. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty (...) 46 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot 5021,46 zł od dnia 27 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 480 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, jak również kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że na dochodzone pozwem roszczenie składa się dalsze odszkodowanie z tytułu uszkodzenia pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) wskutek kolizji, do której doszło 23 listopada 2019 r. (...) posiadaczem pojazdu był S. K., który następnie na podstawie umowy cesji zbył na rzecz powoda wierzytelność przysługującą mu od pozwanego tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Odpowiedzialność pozwanego wynikała z tego, że był on ubezpieczycielem z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego sprawcy kolizji. (k. 2-8)

Nakazem zapłaty wydanym 18 listopada 2020 r., sygn. akt I Nc 2478/20, w całości uwzględniono żądanie pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany (...) S.A. w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu. Pozwany nie zakwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady, zaprzeczył jedynie wysokości obowiązku odszkodowawczego przyjętego w kalkulacji przedstawionej przez powoda, wskazując, że dotychczas wypłacone odszkodowanie stanowi wyrównanie szkody i dalsze roszczenia są nieuzasadnione. Zdaniem strony pozwanej konieczne jest uwzględnienie rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu, co wymaga przedłożenia przez powoda faktur za naprawę. Według pozwanego należy mieć również na względzie, że pojazd w momencie szkody miał 14 lat, co uzasadnia zastosowanie części zamiennych, a nie oryginalnych. Odnośnie do żądania kosztów opinii w kwocie 480 zł strona pozwana wskazała, że żądanie to jest nieuzasadnione, gdyż powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie dochodzenia wierzytelności, a zatem wiedza, jaką posiada jest wystraszająca do sprecyzowania roszczenia. Pozwany podniósł ponadto, że umowa cesji jest nieskuteczna, ponieważ nie zawiera wszystkich elementów przedmiotowo istotnych – brak określenia kwoty uniemożliwia ocenę, czy wierzytelność przelano za odpłatnością czy pod tytułem darmym. Z drugiej strony pozwany zarzucił, że umowa cesji nie obejmowała kosztów sporządzenia opinii w wysokości 480 zł, bowiem na etapie jej zawarcia koszt ten nie był poniesiony przez poszkodowanego (k. 42-47).

W piśmie procesowym z 21 kwietnia 2021 r. pozwany poinformował o dokonaniu na rzecz powoda wypłaty 4097,11 zł, w tym 3800 zł tytułem dalszego odszkodowania oraz 297,11 zł tytułem o ustawowych odsetek za opóźnienie od 27 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty. (k. 148)

Pismem z 4 maja 2021 r. powód cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie, w jakim pozwany uznał powództwo, tj. wypłacił na rzecz powoda dalsze odszkodowanie. (k. 158)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

23 listopada 2019 r., na skutek kolizji spowodowanej przez sprawcę prowadzącego pojazd objęty przez (...) S.A. z siedzibą w W. ochroną w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność S. K..

okoliczność bezsporna

25 listopada 2019 r. zgłoszono szkodę w (...) S.A. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel decyzją z 2 grudnia 2019 r. przyznał odszkodowanie w wysokości 2243,22 zł wliczone w oparciu o kalkulację naprawy. Zgodnie z kosztorysem sporządzonym na zlecenie pozwanego uszkodzeniu w samochodzie uległy: okładzina zderzaka przedniego, wspornik zderzaka przedniego boczny, reflektor z kierunkowskazem. Kalkulację wykonano

z uwzględnieniem kosztów części oryginalnych (O), części zamiennych porównywalnej jakości (P) oraz części zamiennych (PT, PJ).

Dowód : akta szkody – płyta CD – k. 48; kosztorys – k. 18-21; decyzja z 2 grudnia 2019 r. – k. 16, ustalenie wysokości szkody – k. 17

S. K. po kolizji z listopada 2019 r. samodzielnie dokonał wymiany felgi, reszty uszkodzonych elementów w samochodzie nie naprawiał. Części te były oryginalne. 26 sierpnia 2020 r. S. K. zawarł z P. z siedzibą w E. reprezentowaną przez M. D. umowę cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe marki V. (...) o nr rej. (...), która to szkoda została zarejestrowana w (...) S.A. W §2 umowy wskazano, że cedent przenosi na cesjonariusza wierzytelność z wszelkimi prawami z nią związanymi. Wynagrodzenie cedenta określono na kwotę 500 zł. Kwota ta została wypłacona cedentowi. W oświadczeniu sporządzonym do umowy cesji S. K. wskazał m.in., że kwota dotychczas wypłacona przez (...) S.A. wynosi 2234,22 zł i nie była wystarczająca do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, a wszystkie części, które uległy uszkodzeniu były częściami oryginalnymi, złączonymi z pojazdem od jego wytworzenia przez producenta. W celu ustalenia wysokości szkody pozwany zlecił w Centrum (...) Sp. z o.o. sp. k. w W. sporządzenie kalkulacji naprawy, ponosząc na ten cel koszt w wysokości 480 zł.

Dowód: zeznania S. K. na rozprawie 26 stycznia 2021 r. – k. 70; umowa cesji z 26 sierpnia 2020 r. – k. 23; oświadczenie – k. 25; potwierdzenie przelewu – k. 26; kalkulacja naprawy – k. 27-33; faktura – k. 34; potwierdzenie przelewu – k. 35

Pismem z 26 sierpnia 2020 r. powód powiadomił pozwanego o dokonany przelew wierzytelności z tytułu odszkodowania za szkodę w pojeździe należącym do S. K.. W korespondencji e-mailowej z 8 września 2020 r. powód wezwał (...) S.A. do dopłaty kwoty 5000 zł tytułem brakującej części należnego odszkodowania. W odpowiedzi (...) S.A. odmówił wypłaty odszkodowania ponad kwotę już wypłaconą.

Dowód: wydruk wiadomości e-mail – k. 22; powiadomienie o cesji – k. 24; akta szkody – płyta CD – k. 48

Technicznie i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) po kolizji z 23 listopada 2019 r., przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu w zakładzie naprawczym nieposiadającym autoryzacji producenta pojazdu z uwzględnieniem stawek w wysokości mieszczącej się w granicach średnich stawek obowiązujących na rynku lokalnym za roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych (100 zł/rbg), wynosił w grudniu 2019 r. 7222,07 zł. Z uwagi na fakt, że przez zdarzeniem pojazd był wyposażony w oryginalne części, na których nie stwierdzono żadnych oznak nadmiernego zużycia lub innych uszkodzeń naprawa z użyciem części oryginalnych nie podwyższyłaby wartości pojazdu, a jedynie pozwoliła na przywrócenie go do stanu sprzed uszkodzenia. Z kolei użycie części alternatywnych w stosunku do oryginalnych części zamiennych spowodowałoby, że jakość tak przeprowadzonej naprawy byłaby zdecydowanie niższa od jakości naprawy z użyciem części oryginalnych i nie przywróciłaby pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia.

W przypadku przeprowadzenia naprawy pojazdu w zakładzie naprawczym posiadającym autoryzację producenta pojazdu w oparciu o zastosowanie wyłącznie oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu koszt tej naprawy w grudniu 2019 r. powinien być wynieść 8 314,31 brutto dla założonej stawki rozliczeniowej składu naprawczego. Przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia z dnia 23 listopada 2019 r. możliwe było również z użyciem oryginalnych części zamiennych o oznaczeniu jakościowym „Q”. W przypadku przeprowadzenia naprawy pojazdu w zakładzie naprawczym nie posiadającym autoryzacji producenta pojazdu w oparciu o zastosowanie dostępnych oryginalnych części o oznaczeniu jakościowym „Q” koszt tej naprawy październiku 2019 r. powinien być wynieść 6 798,46 zł brutto dla założonej stawki rozliczeniowej zakładu naprawczego. Przeprowadzenie naprawy uszkodzeń pojazdu powstałych podczas zdarzenia z dn. 23.11.2019 r. było możliwe również z użyciem dostępnych i alternatywnych części zamiennych (tzw. zamienników). W przypadku przeprowadzenia naprawy pojazdu w zakładzie naprawczym nie posiadającym autoryzacji producenta pojazdu w oparciu o zastosowanie dostępnych tego rodzaju części zamiennych koszt tej naprawy w grudniu 2019 r. powinien być wynieść (...),80 brutto dla założonej stawki rozliczeniowej zakładu naprawczego. Analiza dostępnego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, te elementy

dostępnego w sprawie materiału samochodu V. nr rej. (...) uszkodzone podczas zdarzenia z dn. 23.1.2019 r. były oryginalnymi częściami o oznaczeniu jakościowym „O”, a w przypadku reflektora przedniego prawego co najmniej o oznaczeniu jakościowym (...).

Dowód: opinia biegłego mgr inż. T. M. – k. 73-99

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, których prawdziwość i treść nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony. Przydatne okazały się również zeznania S. K., do którego należał uszkodzony samochód. Sąd dał wiarę świadkowi, że uszkodzone w samochodzie części były oryginalne, niewymieniane wcześniej.

Odnosnie do złożonej przez powoda prywatnej kalkulacji naprawy, Sąd uwzględnił ją wyłącznie jako dowód tego, że została ona, w toku postępowania likwidacyjnego sporządzona. Nie stanowiła ona natomiast dowodu na wysokość uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Wiarygodnym dowodem na tą okoliczność była opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. T. M.. Sąd podzielił tę opinię w całości, bowiem była jasna, spójna i rzetelna. Nadmienić należy, że opinia ta nie była kwestionowana przez pozwanego, zaś powód zgłaszał zastrzeżenia jedynie w zakresie wskazanych przez biegłego wariantów naprawy przy użyciu części o oznaczeniu „Q”, a nie wariantu naprawy częściami oznaczonymi symbolem „O”, który to wariant legł u podstawy rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Roszczenie powoda oparte jest na art. 822 § 1 k.c. i art. 34 ust. 1 oraz 36 ust. 1 ustawy 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2214 ze zm.) w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2214 ze zm.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy). Stosownie zaś do treści art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Przytoczone przepisy łączą więc odpowiedzialność ubezpieczyciela z obowiązkiem odszkodowania, do którego zobowiązany jest posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym, który to obowiązek wynika z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. Powódka w przedmiotowej sprawie powinien więc wykazać, przesłanki od których zależy odpowiedzialność posiadacza mechanicznego środka komunikacji, tj. 1) fakt posiadania mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody; 2) szkodę; 3) związek przyczynowy pomiędzy ruchem mechanicznego środka komunikacji, a powstałą szkodą; 4) winę sprawcy. Ponadto kierując roszczenie w stosunku do

ubezpieczyciela, powódka powinna wykazać, że zakład ubezpieczeń zawarł ze sprawcą szkody umowę ubezpieczenia obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Na gruncie przedmiotowej sprawy pozwany nie kwestionował co do zasady swojej odpowiedzialności jako ubezpieczającego za szkodę spowodowaną przez sprawcę. Sporna była jedynie legitymacja procesowa powódki do dochodzenia odszkodowania oraz wysokość odszkodowania.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów, tj. braku legitymacji procesowej z uwagi nieokreślenie w umowie cesji elementów przedmiotowo istotnych wskazać należy, że nie ma racji strona pozwana twierdząc, że w umowie tej brak jest oznaczenia ceny nabycia wierzytelności. Z § 2 ust. 2 tej umowy wynika, że miała ona charakter odpłatny, a wynagrodzenie cedenta ustalono na kwotę 500 zł. Tym samym zarzut pozwanego jest nietrafny – umowa cesji z 26 sierpnia 2020 r. jest skuteczna, a powód posiada legitymację procesową do dochodzenia roszczenia. Na marginesie należy nadmienić, że ostatecznie jednak pozwany uznał legitymację procesową powoda, skoro w toku postępowania sądowego wypłacił na jego rzecz dalsze odszkodowanie.

Przechodząc do oceny wysokości dochodzonej pozwem kwoty Sąd przyjął, że pełne odszkodowanie kompensujące uszkodzenia w pojeździe wynosi 7222,07 zł. Oś sporu koncentrowała się w niniejszej sprawie wokół kwestii jaki rodzaj części powinien być wzięty pod uwagę przy obliczeniu odszkodowania należnego powódce. Powódka dokonując wyliczenia wysokości odszkodowania uwzględniła koszt części oryginalnych. Z kolei strona pozwana stała na stanowisku, że powódka powinna przedłożyć faktury dokumentujące faktyczne koszty naprawy pojazdu, a nadto że przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego powinno nastąpić przy użyciu części zamiennych bądź oryginalnych używanych.

Za punkt wyjścia należy przyjąć, że zasadą powinno być ustalanie odszkodowania według części oryginalnych. Nie budzi wątpliwości, że z założenia wykorzystanie właśnie takich części zapewnia przywrócenie pojazdowi stanu poprzedniego pod wszystkimi istotnymi względami. W konsekwencji, w sprawie o odszkodowanie za szkodę w pojeździe mechanicznym, gdy w następstwie kolizji uszkodzeniu uległy części oryginalne i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe, poszkodowanemu co do zasady powinno przysługiwać prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta i opatrzonych jego logo. Uprawnienie to, w ocenie Sądu, jest niezależne od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i faktu, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne, nie będące częściami oryginalnymi, w tym tzw. części o jakości porównywalnej do oryginalnych (oznaczone symbolem „Q”). Dzięki bowiem naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan pojazdu jest pod względem technicznym, użytkowym i estetycznym najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji, co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania. Stanowisko to jest zbieżne z wyrażonym w orzecznictwie SN poglądem, że „poszkodowany ma prawo oczekiwać, iż otrzyma od ubezpieczyciela kwotę, która obejmuje także wartość nowych części, których zamontowanie jest potrzebne, aby pojazd został przywrócony do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę; obowiązkiem zakładu ubezpieczeń jest ustalenie i wypłacenie odszkodowania w takiej właśnie wysokości.” (por. chwała SN(7) z 12.04.2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012, nr 10, poz. 112). Prezentując ten pogląd Sąd Najwyższy jednocześnie zaznaczył, że nie jest wykluczona sytuacja, w której montaż części nowych doprowadzi do zwiększenia wartości pojazdu w stosunku do stanu sprzed wystąpienia szkody. Niemniej jednak ciężar dowodu obciąża w tym zakresie pozwanego ubezpieczyciela.

W niniejszej sprawie pozwany nie wykazał, by naprawa nowymi częściami oryginalnymi doprowadzić miała do zwiększenia ogólnej wartości samochodu. Potwierdza to opinia biegłego, który wprost wskazał, iż naprawa przy użyciu oryginalnych części spowoduje jedynie przywrócenie stanu pojazdu sprzed szkody, a nie wzrost jego wartości. Nie jest także trafny zarzut strony pozwanej, która zarzucała, że powódka powinna przedstawić faktury, z których rzeczywisty koszt naprawy. W tym zakresie podzielić należy stanowisko powoda, zgodnie z którym roszczenie o naprawienie szkody nie jest zależne od tego, czy poszkodowany w ogóle naprawił powstałą w jego majątku szkodę, jak również przy użyciu jakich metod tego dokonał, tj. czy naprawił swój samochód w autoryzowanym warsztacie samochodowym, czy też w innym miejscu, przy użyciu jakich części, czy poniósł koszt stawki roboczogodzin, czy też naprawę wykonał

naprawę przy pomocy rodziny lub znajomych. Istotne dla ustalenia wysokości odszkodowania jest jedynie ocena wielkości uszczerbku majątkowego w prawie

Podsumowując Sąd uznał, że konieczne i uzasadnione koszty naprawy pojazdu w niniejszej sprawie wynoszą 7222,07 zł. Pozwany ubezpieczyciel wypłacił na etapie postępowania likwidacyjnego 2243,22 zł, ponadto w toku procesu wypłacił powodowi dalszą kwotę 4097,11 zł, w tym 3800 zł tytułem dalszego odszkodowania oraz 297,11 zł tytułem o ustawowych odsetek za opóźnienie od 27 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty. Wobec tego zasądzeniu podlegała różnica między należnym (7222,07 zł), a już wypłaconym odszkodowaniem (2243,22 zł + 3800 zł = 5043,22), która wynosi 1 178,85 zł. Sąd oddalił zatem pozew jedynie w zakresie kwoty 22,61 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy żadaną przez powoda tytułem odszkodowania sumą 5001,46zł, a sumą zasądzoną, tj. 1 178,85 zł oraz kwotą, w zakresie której powód cofnął pozew – 3800 zł. Nadto zasądzeniu podlegała kwota 480 zł, którą powód wydatkował na opinię biegłego. Wbrew zarzutom pozwanego strona powodowa jest legitymowana do dochodzenia tej należności, bowiem na podstawie umowy cesji nabyła wierzycelność z tytułu szkody w pojeździe obejmującej prawo do pełnego odszkodowania, a tym samym także kosztów prywatnej opinii biegłego. W orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że „poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania.” (uchwała SN(7) z 2.09.2019 r., III CZP 99/18). W niniejszej sprawie ekspertyza ta była niezbędna wobec kwestionowania przez pozwanego wysokości kosztów naprawy pojazdu.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, według którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jedynie w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (ust. 2).

W przedmiotowej sprawie szkoda z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu - co było bezsporne - została zgłoszona 25 listopada 2019 r. w związku z tym ubezpieczyciel winien zlikwidować szkodę i wypłacić należne odszkodowanie w terminie 30 dni, albowiem nie zachodziły w przedmiotowej sprawie okoliczności uniemożliwiające ustalenie w tym terminie odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkodę. Zasadnym było zatem żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 1178,85 zł od 27 grudnia 2019 r. Z kolei o odsetkach od kwoty 480 zł stanowiącej koszt opinii prywatnej orzeczono zgodnie z żądaniem powoda od dnia wniesienia pozwu, tj. 23 października 2020 r.

W oparciu o art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c. umorzono w pkt I wyroku postępowanie w zakresie kwoty 3800 zł oraz skapitalizowanych odsetek za opóźnienie od tej kwoty za okres od 27 grudnia 2019 r. do 19 kwietnia 2021 r. w związku z cofnięciem pozwu wobec dobrowolnego wypłacenia odszkodowania w tym zakresie przez pozwanego.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt IV wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. Roszczenie powoda zostało uwzględnione w 99,59%, zatem spełniona jest przesłanka do włożenia na pozwanego obowiązku zwrotu całości kosztów w związku z faktem, iż powód uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania. Tym samym pozwanego traktować należy jako przegrywającego, a w konsekwencji zobowiązanego do zwrotu powodce kosztów procesu, na które złożyła się opłata od pozwu w wysokości 400 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1800 zł wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika stosownie do § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 17 zł opłaty skarbowej Jednocześnie, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z

28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., Sąd w pkt V wyroku nakazał ściągnąć od pozwanego, jako strony przegrywającej proces, na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Nowym Sączu wyłożone tymczasowo przez Skarb Państwa wydatki na wynagrodzenie biegłego w wysokości 1174,96 zł.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego;
3. kal. 14 dni.

N., 1 lipca 2021 r.